

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 213/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 213/2014.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 17 C 213/2014 v procesnom postavení žalovaného. Okresný súd v tomto konaní rozsudkom z 8. apríla 2015 vyhovel žalobe žalobcu a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 €. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 25 Co 582/2015 z 28. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 28. októbra 2015“) odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 128/2016-15 z 9. marca 2016 odmietol ako neprípustnú sťažnosť sťažovateľa doručení ústavnému súdu 8. februára 2016, ktorou namietal porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu z 28. októbra 2015, a to z dôvodu, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie a dovolacie konanie v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo ukončené.

4. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 213/2014 v čase po podaní jeho dovolania proti rozsudku krajského súdu z 28. októbra 2015, ktoré bolo doručené okresnému súdu 11. januára 2016 spolu so žiadosťou o odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Konkrétne tým, že okresný súd nepredložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie na dovolacie konanie. Sťažovateľ okresnému súdu vytýka, že namiesto predloženia dovolania najvyššiemu súdu predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o jeho odvolaní podanom 28. decembra 2015 proti uzneseniu okresného

súdu o trovách konania zo 4. decembra 2015, ktorým okresný súd rozhodol o trovách konania po právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu.

5. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd takto postupoval napriek jeho opakovaným písomným žiadosťiam o predloženie dovolania najvyššiemu súdu, v ktorých zdôrazňoval hrozbu vzniku ujmy na jeho právach v prípade vykonania exekúcie na základe dovolaním napadnutého rozhodnutia. Naopak, okresný súd aj potom, ako bol spis po prvom predložení na odvolacie konanie vrátený bez rozhodnutia (na odstránenie väd pri jeho predložení, ktoré sťažovateľ nešpecifikoval), opätovne 20. októbra 2016 predložil spis krajskému súdu, kde sa odvtedy nachádza. Sťažovateľ poukázal na to, že poverenie na vykonanie exekúcie proti nemu na základe dovolaním napadnutého rozhodnutia bolo okresným súdom vydané 11. marca 2016.

6. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 213/2014 po 11. januári 2016 (t. j. po doručení dovolania sťažovateľa), prikázal okresnému súdu *„bezodkladne postúpiť dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 25 Co/582/2015-261 z 28.10.2015 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako dovolaciemu súdu, na rozhodnutie o jeho dovolaní zo dňa 11.1.2016“* a priznal mu náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

12. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia jeho práv (podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 17 C 213/2014 po 11. januári 2016 (t. j. po doručení dovolania sťažovateľa proti právoplatnému potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu) z dôvodu nepredloženia dovolania sťažovateľa dovolaciemu súdu.

13. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

14. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

15. Ústavný súd konštatuje, že predloženie skôr podaného riadneho opravného prostriedku – odvolania (doručeného 28. decembra 2015 proti uzneseniu o trovách konania zo 4. decembra 2015) odvolaciemu súdu pred predkladaním neskôr podaného mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania (doručeného 11. januára 2016 proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu z 28. októbra 2015) dovolaciemu súdu, je takou okolnosťou, ktorá samotný fakt nepredloženia dovolania na dovolacie konanie v trvaní skoro jedného roka (v čase podania sťažnosti 14. decembra 2016) od jeho podania

neumožňuje hodnotiť ako taký prierah alebo inú závalu v postupe okresného súdu, ktoré by mohli odôvodňovať možnosť porušenia sťažovateľom označených práv a zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017